

3.

SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

MILOSRDNÍ JAKO OTEC

**Krátká promluva papeže Františka
na téma Milosrdenství Boha**

Svátostmi křesťanské iniciace – křtem, biřmováním a eucharistií – dostává člověk nový život v Kristu. Všichni víme, že tento život nosíme „v hliněných nádobách“ (srov. 2 Kor 4,7), jsme vystaveni pokušení, utrpení, smrti a hříchem můžeme tento nový život dokonce ztratit. Pán proto chtěl, aby církve pokračovala v jeho díle spásy také ve vztahu ke svým vlastním členům, zejména svátostí smíření a pomazáním nemocných, které lze souhrnně označit jménem „svátosti uzdravení“. Svátost smíření je svátost uzdravení. Jdu-li se vyzpovídat, je to proto, abych byl uzdraven a byla uzdravena moje duše, moje srdce a to nedobré, co jsem učinil. Hlubokou souvislost těchto dvou svátostí nejlépe vyjadřuje biblická epizoda o odpuštění a uzdravení ochrnutého, v níž se Ježíš zjevuje zároveň jako lékař duše i těla (srov. Mk 2,1-12, Mt 9,1-8, Lk 5,17-26).

1. Svátost pokání a smíření pramení přímo ve velikonočním tajemství. Vždyt ještě týž den o Velikonocích se Pán ukázal apoštolům, zavřeným ve večeřadle, pozdravil je slovy „Pokoj vám!“, dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny“ (Jan 20,21-23). Tato pasáž nám odhaluje vnitřní dynamiku této svátosti. Především poukazuje na fakt, že odpuštění svých hříchů si nemůžeme dát my sami. Nemohu říci: odpouštím si hříchy. Odpuštění se žádá od druhého a ve zpovědi prosíme o odpuštění Ježíše. Odpuštění není plodem našich námah, nýbrž je darem, je darem Ducha svatého, který nás ponořuje do lázně milosrdenství a milosti, jež nepřetržitě proudí z probodnutého srdce Krista, který byl ukřižován a vstal z mrtvých. Za druhé nám připomíná, že jedině tehdy když se necháme smířit v našem Pánu s Otcem a s bratřími, můžeme opravdu přebývat v pokoji. Pociťujeme to v srdci všichni, když se s tíží na duši a trochu zarmoucení jdeme vyzpovídat. Když obdržíme Ježíšovo odpuštění, cítíme klid a neseme v duši onen nádherný pokoj, který může dát pouze Ježíš. Jedině on.

2. V průběhu času se slavení této svátosti posunulo do veřejné formy – protože zpočátku se pokání konalo veřejně – k osobní formě, důvěrné formě zpovědi. Tím však netřeba ztrácet ze zřetele ekleziální rozměr, který představuje životní kontext této svátosti. Křesťanské společenství je totiž místem, v němž je přítomen Duch, který obnovuje lidská srdce v lásce Boží a ze všech bratří činí jednotu v Kristu Ježíši. Proto tedy nestačí žádat o odpuštění Pána ve vlastní mysli a vlastním srdci, ale je nezbytné pokorně a s důvěrou vyznat své hříchy služebníкови církve. Při slavení této svátosti představuje kněz nejenom Boha, nýbrž i celé společenství, které se rozpoznává v křehkosti každého svého člena a které s pohnutím slyší jeho pokání, smiřuje se s ním, povzbuzuje ho a provází na cestě obrácení a lidského křesťanského zrání.

Někdo by mohl říci: „Já se zpovídám pouze Bohu. Ano, můžeš říci Bohu: „Odpusť mi“ a přiznat svoje hříchy, ale naše hříchy jsou také proti bratřím, proti církvi. Proto je nezbytné žádat o odpuštění církev a bratry v osobně kněze. „Ale, otče, když já se stydím...“ Také zahanbení je dobré, je zdravé se stydět, protože zahanbení je hojivé. Když se někdo nestydí, říká se v mé vlasti, že je nestyda (sin verguenza). Zahanbení však prospívá, protože nás činí pokornějšími. Kněz přijímá toto vyznání s láskou a jemnocitem a odpouští ve jménu Božím. I z lidského hlediska se nám uleví, když si můžeme promluvit s bratrem a říci knězi o všech těch věcech, které nás tak tíží na srdci. Člověk pak cítí, že si vylévá srdce před Bohem, církvi a před bratrem. Nebojte se zpovědi! Kdo stojí ve frontě ke zpovědi, cítí všechny tyto věci, včetně zahanbení, ale potom, když zpověď skončí, vychází osvobozený, ušlechtilý, krásný, omilostněný, nevinný a šťastný. Taková je krása zpovědi! Zeptám se vás, ale neodpovídejte nahlas, jen ve svém srdci: Kdy ses naposled zpovídál, kdy ses zpovídala? Každý ať se zamyslí...

Jsou to dva dny, dva týdny, dva roky, dvacet let, čtyřicet let? Každý ať si to spočítá a řekne si, kdy se naposled zpovídál. A uběhlo-li hodně času, neztrácej už ani den a jdi. Kněz bude hodný, ale je tam i Ježíš

a on je hodnější než kněží. Ježíš tě přijme s nesmírnou láskou. Měj odvahu a jdi ke zpovědi!

3. Drazí přátelé, slavit svátost smíření znamená nechat se vroucně obejmout. Je to objetí nekonečného Otcova milosrdenství. Pamatujeme na ono krásné podobení o synu, který odešel z domu se zděděnými penězi. Utratil všechny a potom, když neměl nic, rozhodl se vrátit domů, nikoli jako syn, ale jako služebník. Takovou vinu a takové zahanbení pocítil ve svém srdci. Jaké však bylo jeho překvapení, když začal mluvit a prosit o odpuštění, že jej otec nenechal ani pořádně promluvit, objal ho, políbil a vystrojil hostinu! A já vám říkám: pokaždé, když se zpovídáme, Bůh nás objímá, Bůh slaví. Ubírejme se touto cestou. Bůh vám žehnej!

Katecheze při generální audienci

19. února 2014

Svátost smíření – slova rozhřešení

**Bůh, Otec veškerého milosrdenství,
smrtí a vzkříšením svého Syna
smířil se sebou celý svět
a na odpuštění hříchů dal svého svatého Ducha;
ať ti skrze tuto službu církve
odpustí hříchy
a naplní tě pokojem.
Uděluj ti rozhřešení
ve jménu Otce i Syna + i Ducha svatého

Amen**